

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **X. Y.**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Dr. Stephanem Heidenhainem
sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-1354/ZA-ZA11-K01-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-1354/ZA-ZA11-K01-2024, se **ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci **náklady řízení ve výši 18 405 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-1354/ZA-ZA11-K01-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť jeho obavy v zemi původu z důvodu víry dle žalovaného nesouvisí s uplatňováním politických práv a svobod, proto žalobce není pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobci nehrozí pronásledování ani ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť praktikuje jím tvrzenou víru velmi vlažně, jelikož se modlí sám pro sebe, navštěvuje veškeré mešity, nemá žádného osobního duchovního vůdce, není nikde organizován. Žalovaný přihlédl i k tomu, že žalobce při pohovoru v řízení o správním vyhoštění neuvedl náboženské vyznání. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalovaný neshledal z důvodu absence vážné újmy v zemi původu žalobce. Žalovaný při posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany konstatoval, že neexistuje vysoká míra pravděpodobnosti, že by čelil vážné újmě v případě navrácení do vlasti. Uzavřel, že je v současné době bezúhonným X občanem, který opustil zemi původu na základě platného cestovního pasu s cílem práce v zahraničí.

2. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný nezohlednil vyznání žalobce (salafismus), pro které žalobci hrozí v zemi původu zvýšené riziko pronásledování ze strany státních orgánů. Nebyla posouzena hrozba mučení či nelidského zacházení vůči salafistům ze strany státních orgánů. Žalovaný se nezabýval aktuální bezpečnostní situací v zemi a nedostatečně vyhodnotil riziko vážné újmy způsobené svévolným násilím v rámci ozbrojeného mezinárodního či vnitrostátního konfliktu a spokojil se pouze se spisovým materiálem. Žalovaný podle něj mylně posuzoval možné nebezpečí v případě jeho vydání do X.
3. V podání ze 30. 10. 2025 žalobce doplnil, že o stavu v zemi původu svědčí případ Saidaoma Rahmonova, který byl v Tádžikistánu zadržen kvůli vousům a následně zemřel ve vazbě. V této souvislosti odkázal na článek Rádia Ozodi. Podáním ze dne 12. 11. 2025 žalobce předložil články Frankfurter Allgemeine Zeitung, které mají prokazovat důvodnost žalobcových obav z vážné újmy.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nezjistil žádné okolnosti, pro něž by měl mít žalobce jakékoliv obavy z návratu do země původu, natož svědčících o pronásledování či hrozící vážné újmě.
5. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci:
6. Dne 7. 10. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 10. 10. 2024 poskytl žalobce údaje k podané žádosti, v nichž uvedl, že je X státní příslušnosti. Není v žádné politické straně ani skupině, nikdy se významně politicky neangažoval. Je X. Vyznává X, hlásí se k salafismu, vyznává ho čtyři až pět let. Domluví se rusky a tádžicky (farsi). Od X do X pobýval v X, následně se vrátil do vlasti, kde si obstaral X pracovní vízum, kam odjel za prací. Do ČR byl vydán z X, kam jel za prací, když byl zadržen při nelegálním vstupu. Jde o jeho první žádost o mezinárodní ochranu, nebyl trestně stíhán ani odsouzen. K důvodu žádosti uvedl, že vyznává salafistický islám a v případě návratu do vlasti by mu z tohoto důvodu hrozily problémy.
7. V pohovoru uvedl, že k salafistickému islámu konvertoval během pobytu v X, šlo o jeho rozhodnutí, sledoval přednášky o salafismu na YouTube kanálu, hodně četl. Vypověděl o principech salafistického islámu. Dříve byl X. Osobního duchovního vůdce nemá, je těžké někoho takového najít. K dotazu žalovaného, zda měl jako salafistický muslim nějaké potíže, uvedl, že za svého života v zemi žádné problémy neměl. Konverze k salafismu nebyla

plánovaná, není nikde organizován. Říká o tom jen lidem, které potká. Většinou to na něm lidé poznají, když se modlí, salafisté se modlí jinak, drží ruce nahoře během celé modlitby. Tádžikistán je sekulární a náboženství neuznává. Nedávno tam zakázali nosit vousy a hidžaby, salafisté jsou policií zadržováni a mučeni. Policie nutí zadržené podepsat prohlášení, že chtějí odjet bojovat do Sýrie za radikální muslimy, neboť policisté z toho pak mají prémii a povýšení. Toho se bojí. Dozvěděl se o tom na internetu. Vláda si myslí, že každý salafista je apriori nebezpečný, přitom že je člověk salafista, je velice těžké skrýt. Místo, ze kterého pochází, je velmi malé a všichni tam o všech všechno vědí. Za práci nejdříve vycestoval do X. V X nezůstal, protože je tam pro salafisty těžké žít, mohou je vyhostit do Tádžikistánu. Z X odjel před X. V X pracoval jako dělník v továrně. Když ho propustili, tak byl dva měsíce bez práce a poté odjel do X. Ke své víře uvedl, že výraz salafija znamená „předci“ a podle jejich tradice ti správní předci, prorok a jeho následovníci. Aktuálně žadatel praktikuje svoji víru tak, že se jenom modlí pro sebe, nijak jinak. Do mešity chodí, chodí do všech mešit, i do těch „normálních“, naposledy byl před pěti dny v X. Zná salafisty v Tádžikistánu, žije tam jeho kamarád, snaží se odtamtud odjet.

8. Jako podklad pro napadené rozhodnutí použil žalovaný několik zpráv o zemi původu: Informace OSN – Rada pro lidská práva, ze dne 18. 1. 2024, Informace RFE/RL – Tádžická služba, ze dne 9. 10. 2024, Výroční zprávy MZV USA o svobodě vyznání za rok 2023, ze dne 26. 6. 2024, Informace MZV ČR, č.j. 128210-6-2024-MZV/LPTP – Výjezd a návrat občanů Tádžikistánu z/do vlasti, ze dne 21. 11. 2024 a Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 7.11.2024. Součástí správního spisu je současně protokol o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPU-167648-20/ČJ-2024-040022-SV ze dne 19. 9. 2024.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel z právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
12. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
15. Podle čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“): „[a]by bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“
16. Soud posoudil věc následovně.
17. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobce pochází z X, proto obstaral informace o politické a bezpečnostní situaci a o stavu dodržování lidských práv v Tádžikistánu a posuzoval tvrzení žalobce s ohledem na jeho návrat do X. V tomto směru se námitka nepřezkoumatelnosti míjí s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nelze považovat za osobu náležející k okruhu radikálních přívrženců salafistického islámu, o niž by se státní orgány v zemi původu zajímaly způsobem naplňujícím znaky pronásledování dle zákona o azylu. Žalobce není dle žalovaného radikální přívrženec, neboť tvrzenou víru praktikuje velmi vlažně, v soukromí, bez vazby na konkrétní náboženské společenství, není členem žádné organizované náboženské skupiny a navštěvuje veškeré mešity. Dále žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce v řízení o správním vyhoštění neuvedl náboženské přesvědčení jako důvod obav z návratu, ačkoli tehdy tvrdil, že má jiné politické názory, současně v X měl potkat osobu z X speciálních složek mající blízké vztahy s X a také že má v zemi původu dluhy, které není schopen splácet. Podpůrně poukázal na to, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu při předchozím pobytu v X či X.
19. K žalobcově námitce ohledně neposouzení žalobcovy příslušnosti k salafistickému islámu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, v němž se mimo jiné uvádí: „Přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83). V tomto ohledu soud souhlasí s argumentem žalobce, že není relevantní, že opustil zemi původu dříve, než konvertoval k salafistickému islámu. Nicméně takto žalovaný nepostupoval, jelikož se zabýval možným pronásledováním žalobce po jeho návratu do země původu, kdy dospěl k závěru, že nepovažuje žalobce za osobu, o kterou by měly mít státní orgány X jím tvrzených důvodů jakýkoli zájem.“
20. Podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) vyjmenovává NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008-119: „Pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého

původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).“

21. Soud připomíná, že v azylových věcech je třeba v případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu aplikovat test přiměřené pravděpodobnosti, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006–82: *„Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek brozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“*
22. NSS ve své judikatuře vymezil, co se rozumí odůvodněným strachem z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy v rozsudku č. j. 9 Azs 39/2019 ze dne 29. 8. 2019 konstatoval: *„Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven.“*
23. Z Informace OSN – Rada pro lidská práva ze dne 18. ledna 2024 soud zjistil, že všechny náboženské skupiny a organizace v Tádžikistánu kromě těch, které se hlásí k hanífovské právní škole sunnitského islámu, musí požádat o registraci u Státního výboru pro náboženské záležitosti a regulaci tradic, obřadů a rituálů. Taková regulace vztahů mezi státem a náboženskými sdruženími je velmi omezující a má zmrazující účinek na prostředí svobody vyznání a víry. V uvedené Informaci je současně explicitně uvedeno, že salafisté jsou další skupinou, která je obzvlášť perzekuována, protože úřady nedefinují jednoznačně výraz „salafistický“ a toto označení široce uplatňují vůči muslimům, kteří nevyznávají jejich náboženství či víru způsobem, který byl schválen státem. Dále také uvádí, že podle vlády zde neexistují žádné úředně zavedené regulační normy pro vousy mužů a oděv žen. Podle uvedené informace úřady v Tádžikistánu v říjnu 2010 a listopadu 2012 zahájily kampaň proti nošení vousů. Rada Ulamá stanovila délku vousů u mužů (jedna pěst) a pravidla pro oblékání žen. Předseda národního Výboru pro mládež a sporty v dubnu 2023 vyzval bloggery, aby si nenechávali narůst vousy a aby nepropagovali vousy na internetu, protože by vousy mohly být vykládány jako „projev solidarity s teroristickými skupinami“ a mohly by také představovat „hrozbu pro národní bezpečnost a státnost“. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 3 převzal, že salafismus je považován za nebezpečnou ideologii vedoucí k potlačení práv a svobod nevěřících, protože jeho cílem je nastolení teokratické diktatury.

Dle Výroční zprávy MZV USA o svobodě vyznání za rok 2023 policejní orgány nadále zatýkaly a věznily osoby podezříváné z členství v zakázaných skupinách nebo z podpory zakázaných skupin. X, jeden z bývalých představitelů skupiny Salafisté v Tádžikistánu, která je v této zemi zakázaná, byl v březnu 2023 odsouzen k osmi letům vězení za organizování extremistické komunity. Dle nevládní organizace Forum 18 měl být odsouzen za to, že v roce 2022 soukromě vyučoval islám pro skupinu dvanácti muslimských mužů. Dále tato informace hovoří o tom, že v březnu roku 2023 byl policií zatčen X za poskytování nezákonného náboženského vzdělávání a za propagaci myšlenek zakázaného salafistického hnutí před svými studenty.

24. Podle ustálené judikatury NSS pro naplnění podmínky odůvodněnosti strachu z pronásledování (předvídatého očekávání nebezpečí) postačí, že takové pronásledování je v budoucnu přiměřeně pravděpodobné na základě objektivně existujících okolností případu. Přiměřená pravděpodobnost pronásledování vyžaduje, aby možnost tohoto následku byla reálná, nikoliv pouze hypotetická (rozsudek NSS č. j. 7 Azs 162/2018-47).
25. Soud se zabýval námitkou žalobce, podle níž mu v případě návratu do Tádžikistánu hrozí pronásledování z důvodu jeho náboženského vyznání. Z informací o zemi původu, zejména z Informace OSN – Rady pro lidská práva ze dne 18. ledna 2024, má soud za prokázané, že výkon svobody náboženského vyznání je v Tádžikistánu systematicky a plošně omezován a že stát vůči náboženským směrům neodpovídajícím oficiálně schválenému hanífovskému sunnitskému islámu uplatňuje represivní a preventivní opatření. Z podkladů žalovaného vyplývá, že salafismus je státními orgány považován za nebezpečnou ideologii a že osoby s ním spojované jsou vystaveny zvýšenému dohledu, svévolnému výkladu jejich náboženských projevů a v řadě případů i trestní represi. Významné přitom je, že pojem salafismus není státními orgány jasně vymezen a je aplikován velmi široce, často i na osoby, které se pouze odchylují od státem aprobované podoby islámu nebo praktikují víru individuálně a mimo oficiální struktury. Soud považuje za podstatné, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že salafistické hnutí je v Tádžikistánu zakázané, a že jeho skuteční či domnělí přívrženci jsou policií zatýkáni a trestně stíháni. Z citovaných zpráv navíc plyne, že k zásahům dochází nejen vůči osobám veřejně činným či organizačně angažovaným, ale též vůči jednotlivcům, jejichž náboženské projevy jsou státem vyhodnoceny jako nežádoucí, a to i tehdy, jsou-li tyto projevy relativně omezené (např. výuka islámu v soukromí či individuální náboženská praxe). V tomto kontextu je úvaha žalovaného o „ochranném účinku vlašného projevu víry“ v rozporu s obsahem jím shromážděných podkladů, tedy v rozporu s obsahem správního spisu, jestliže salafisté se v určitém ohledu vymezují vůči okolí nejen obsahem víry, ale i vnější formou svých přívrženců i modliteb. Z informací o zemi původu vyplývá, že právě absence jasných regulatorních hranic a svévolná aplikace represivních opatření vede k tomu, že i osoby praktikující víru soukromě, neorganizovaně a bez politických ambicí se mohou stát objektem zájmu státních orgánů. Samotná skutečnost, že žalobce není členem žádné náboženské organizace, nemá duchovního vůdce a svou víru nešíří veřejně, jej tedy před potenciálním postihem nechrání. Soud přitom zdůrazňuje, že žalobce se k náboženské víře hlásí, praktikuje ji, byť individuálně a nenápadně, stále dle soudu pro místní úřady identifikovatelně nejen pro své vousy. V tádžických poměrech tak spadá do skupiny osob, které mohou být podřazeny pod nejasně definovanou kategorii salafistů, kterým také ve skutečnosti je. Právě tato neurčitost a preventivně represivní přístup státu může založit důvodnou obavu z pronásledování, neboť jednotlivci nemají možnost předvídat, jaké chování či projevy budou státními orgány vyhodnoceny jako extremistické. Tvrzení žalobce

o pronásledování pouze přívrženců salafismu, kteří se k víře hlásí veřejně a explicitně, nemá oporu v obsahu podkladů pro rozhodnutí žalovaného.

26. Soudu není zcela zřejmá argumentace žalovaného o „vlažné“ víře žalobce. Žalobce se nepovažuje za radikálního přívržence, ale orgány země původu považují salafismus sám o sobě za dostatečně radikální, aby ohrožoval státní zřízení v Tádžikistánu i v České republice. V takovém případě by nemělo být určující, zda je žalobce dostatečně radikální nebo vlažný ve víře, pokud pouhá příslušnost k náboženskému hnutí může vést k pronásledování. Pokud žalovaný hodlal analogicky aplikovat azylovou irelevanci vnitřní navenek nemanifestované opozice žadatele v nedemokratické zemi, potom žalovaný opomněl, že salafismus je spojen s určitými vnějšími projevy, které ve svém důsledku mohou vést k závěru, že se jedná o přívržence salafismu. Vnitřní opozice žadatele je pro vnějšího pozorovatele neznámá, dokud ji žadatel neprojeví nějakým aktem (účast na demonstraci, podpis petice atd.), ze kterého bude patrný postoj žadatele. V případě náboženství, se kterým je spojena určitá vizuální stránka přívržence daného náboženství, je takovým aktem samotné dodržení vnější stránky náboženství (oblečení, způsob modlitby). Příznivec salafismu se nerozpozná spolehlivě podle vzhledu; samotný plnovous, krátké kalhoty nebo zahalení nejsou důkazem o jeho víře, protože to mohou být i běžné zvyklosti. Ale v případě mladého žadatele s takto zásadním plnovousem nelze vyloučit, že žalobce bude v zemi původu důvodně považován za salafistu. Ostatně princip azylově irelevantní vnitřní opozice není východiskem pro bránění žadateli se po návratu v zemi původu aktivně politicky projevovat, ale odůvodněným argumentem ohledně věrohodnosti žadatele. Pokud žalovaný nezpochybnil víru žalobce, potom po něm nelze požadovat, aby víru v zemi původu nepraktikoval. Soud vnímal závěr žalovaného o vlažné víře žalobce také jako úvahu o jeho nevěrohodnosti, kterou žalovaný v odůvodnění neodvážně zastřel, přestože v případě přihlédnutí k protokolu v řízení o vyhoštění žalovaný nakročil k popření věrohodnosti žalobce, proto soud žalobce podrobně vyslechl, aby posoudil věrohodnost žalobce.
27. Žalobce při soudním jednání k dotazu soudu uvedl okolnosti vycestování z Tádžikistánu a jeho práce v zahraničí, jak se z něj stal přívrženec salafismu, o jeho přístupu k víře a společnosti. K poměrům salafistů v zemi původu uvedl, že situaci detailně nezná, avšak je mu známo, že salafismus je v Tádžikistánu zakázán a že toto náboženské směřování nemá žádnou oficiální reprezentaci ani prostor k legálnímu působení. Na dotaz soudu, zda by bylo možné jeho návrat do vlasti učinit bezpečnějším tím, že by si oholil vousy, žalobce uvedl, že je to možné učinit, avšak ani oholení podle jeho názoru nezaručuje, že by se vyhnul pozornosti státních orgánů. K incidentu v X žalobce vypověděl, že konflikt vznikl s osobou tádžické národnosti, která jej spatřila při modlitbě, následně mu vyhrožovala a spor vyústil ve fyzickou potyčku. V řízení o správním vyhoštění výslovně nezmiňoval problémy v zemi původu související s vírou, neboť se snaží o svém náboženském přesvědčení příliš nehovořit a měl obavu jej v této fázi řízení otevřeně sdělovat. Současně tvrdil, že své náboženské přesvědčení i obavu z návratu do vlasti v rámci pohovoru ke správnímu vyhoštění přesto zmiňoval, neboť v kontextu poměrů v jeho vlasti se politické a náboženské důvody prolínají, neboť v době občanské války byli salafisté součástí opozičních struktur. Pokud jde o rozpor v popisu osoby, se kterou se měl v X dostat do konfliktu, žalobce sdělil, že došlo k chybnému tlumočení, neboť o konkrétní identitě této osoby nehovořil tak, jak bylo následně v protokolu zaznamenáno. Soud nemá pochybnosti o věrohodnosti žalobce ohledně jeho víry, tedy že je salafista. Některé odpovědi neodpovídaly ortodoxnímu „profilu“ stoupence salafismu, jak je soud nastudoval z veřejných zdrojů, ale jako celek soud považoval výpověď

žalobce za autentickou a věrohodnou. Soud záznam o výsledku žalobce vzhledem k jeho rozsahu zařadil do správního spisu.

28. Soud se zabýval rozpory mezi výpověďmi žalobce v řízení o správním vyhoštění a v řízení o mezinárodní ochraně. Tyto rozpory byly v rámci ústního jednání relevantně objasněny a soud je nepovažuje za natolik zásadní, aby zpochybňovaly věrohodnost žalobce. Ostatně žalovaný explicitně nezpochybnil náboženské přesvědčení, pouze je navenek relativizoval ve smyslu „vlažné víry“. Soud neshledal jako relevantní okolnost, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu již v X nebo X. Při vstupu do X byl žalobci X stranou vstup odepřen, neměl tak příležitost v X požádat o azyl. Pokud žalovaný ve vztahu k X neaplikuje dublinské návraty z důvodu systémových nedostatků v X, nelze potom klást k tíži žadateli, že v X nepožádal o mezinárodní ochranu. O mezinárodní ochranu požádal žalobce do 3 týdnů od nepovolení vstupu a zahájení řízení o správním vyhoštění, proto ani v tomto nelze nalézt podpurný argument o účelovosti azylového příběhu žalobce.
29. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se věnoval posouzení hrozby mučení, nelidského či ponižujícího zacházení v případě navrácení do země původu na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že v kontextu dosavadní situace žalobci zde neexistují důvodné obavy, že by takovému jednání měl čelit. Uvedl, že žalobce je bezúhonný X občan, který svoji vlast opustil na základě cestovního dokladu s jediným cílem, a to v zahraničí pracovat. Doplnil, že žalobce na základě posouzení jeho výpovědi nelze považovat za představitele tádžické opozice nebo za osobu, která v zahraniční vyvíjela jakoukoliv opoziční činnost nebo byla jakkoli protivládně aktivní, tudíž se v žalobcově konkrétním případě nelze domnívat, že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
30. V této souvislosti žalobce předložil soudu článek o případu Saidaoma Rahmonova s názvem „*„Қадам қолданған қорғаныссыз. Халықаралық заң бұзғандықтан оған қорғаныссыздық”*“, z čehož dovozuje reálné nebezpečí, které by mu hrozilo v případě návratu do vlasti. Jedná se o zprávu Rádía Ozodi, ve které se hovoří o úmrtí Saidaoma Rahmonova, občana Tádžikistánu, ve vazbě. Ve vazbě se měl ocitnout při letištní kontrole, když byl bezpečnostním pracovníkům podezřelý svými dlouhými vousy. Při této kontrole mu měl být zkontrolován telefon a bylo v něm nalezeno video s náboženskou tematikou. Fotografie jeho manželky v hidžábu ještě více prohloubila podezřívavost, proto byl vzat do vazby. Později rodině státní orgány sdělily, že byl extremistou a měl se připravovat na teroristický čin v Tádžikistánu, což však rodina odmítá. Po zadržení úřady jeho vazbu popíraly, příbuzní netušili, kde se nachází. Po předání těla rodině se zjistilo, že tělo mělo stopy po mučení. Úřady později tvrdily, že spáchal sebevraždu, což rodina nepovažuje za věrohodné. Žalobcem předložený článek deníku Frankfurter Allgemeine Zeitung „Zusagen eines zweifelhaften Regimes“ a komentář „Nach Tadschikistan?“, oba z 7. 11. 2025 (dále jen „komentář FAZ“) popisují, že Německo pravidelně deportuje osoby do Tádžikistánu, přestože se jedná o jeden z nejrepresivnějších států světa, kde jsou dle kritiků režimu běžná mučení, svévolné zatýkání a kolektivní tresty. Německá vláda při deportacích spoléhá na ujištění tádžického režimu, že navráceným osobám nebude ubližováno, avšak řada případů ukazuje opak. Popsány jsou konkrétní počty deportovaných osob a dva případy, kdy byly jednotlivci po návratu zatčeni, zmizeli nebo zemřeli za podezřelých okolností, včetně případu Saidaoma Rahmonova, který po návratu zemřel za okolností nasvědčujících mučení. Článek zdůrazňuje, že německé úřady nemají přesné informace o situaci v Tádžikistánu, protože na místě dlouhodobě nepůsobí žádní zpravodajští pracovníci. Komentář FAZ poukazuje na rozpor německé politiky, kdy režim

v Tádžikistánu je represivní, ale deportace jsou přesto považovány za „bezpečné“. Německé úřady spoléhají na ujištění tádžické vlády, ačkoliv kritici režimu upozorňují na mučení. Autor komentáře zdůrazňuje, že tvrzení o bezpečných deportacích je morálně problematické, protože osoby navrácené do Tádžikistánu mohou čelit vážnému ohrožení života a lidské důstojnosti, ale současně se může jednat i o osoby spojené s islamistickými skupinami.

31. Soud považuje výše uvedené články za relevantní pro posouzení individuální situace žalobce, podporují závěr o existenci reálné hrozby vážné újmy salafistů v Tádžikistánu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ačkoli se jedná o dva příspěvky téhož média, lze mít za to, že jde o vzájemně se doplňující svědectví o způsobu, jakým tádžické bezpečnostní složky zacházejí s osobami, které jsou, často již na základě vnějších znaků či domněnek, považovány za nábožensky nežádoucí nebo potenciálně extremistické. Případ Saidoma Rahmonova konkrétně dokládá, že zásah státních orgánů může být iniciován již při návratu do země, a to na základě kombinace okolností, jakými jsou dlouhé vousy, náboženský obsah v mobilním telefonu či další indicie soukromého náboženského života. Skutečnost, že dotyčný nebyl politicky činný ani veřejně angažovaný, přitom nehrála žádnou roli a nezabránila jeho zadržení, utajené vazbě a následnému úmrtí se znaky mučení. Tento případ je skutkově srovnatelný se situací žalobce, který má dlouhé vousy, praktikuje víru odlišným způsobem od státem aprobované podoby islámu a vrací se ze zahraničí, tedy naplňuje klíčové rizikové znaky, jež byly v uvedeném případě pro zásah rozhodující. Na tento individuálně popsáný případ navazují články deníku Frankfurter Allgemeine Zeitung, které jej zasazují do širšího systémového kontextu. Tyto texty popisují Tádžikistán jako vysoce represivní stát, kde jsou svévolná zatýkání, mučení a netransparentní zacházení se zadrženými osobami běžnou praxí, a kde diplomatická ujištění o bezpečném zacházení s navrátilci nejsou spolehlivou zárukou. Popsané případy osob deportovaných evropskými státy, jež byly po návratu zadrženy, zmizely nebo zemřely za podezřelých okolností, nejsou prezentovány jako výjimky bez širší vypovídací hodnoty, nýbrž jako důsledek represivního nastavení režimu, který uplatňuje zvýšenou pozornost vůči navrátilcům v kombinaci s náboženskými indiciemi.
32. Soud nepřisvědčuje názoru, že by tyto články vypovídaly pouze o obecné nepříznivé situaci v zemi původu bez vazby na osobu žalobce. Naopak v souhrnu potvrzují existenci praxe, v níž faktory přítomné právě u žalobce, návrat ze zahraničí, vnější projevy víry v podobě dlouhých vousů a náboženská identita vybočující ze státem schváleného rámce, mohou vést k subjektivnímu prisouzení extremistických postojů a k následnému svévolnému zásahu státních orgánů. Současně ani skutečnost, že žalobce v rámci ústního jednání uvedl, že by byl v případě návratu ochoten si vousy oholit, nikterak nezpochybňuje možnost hrozby vážné újmy, neboť dostupné informace o zemi původu svědčí o tom, že represivní postupy jsou uplatňovány právě neformálně a selektivně, což zvyšuje riziko nepředvídatelného a svévolného jednání. Žalobce relevantně uvedl, že i při odstranění tohoto vnějšího projevu víry by byl pro státní orgány Tádžikistánu identifikovatelný na základě dalších okolností, zejména svého chování, náboženských projevů a celkového životního stylu. Toto tvrzení proto nelze vykládat jako popření jeho obav, nýbrž jako výraz umírněného a spíše zdrženlivého způsobu prožívání náboženského přesvědčení. Nejde tedy o skutečnost, která by byla způsobila odstranit podezření žalobce v očích státních orgánů země původu, ani o okolnost, jež by reálně snižovala riziko jeho vystavení pronásledování či vážné újmy po návratu.

33. Žalobce dále namítal nedostatečné vyhodnocení rizika vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný k tomu odkázal na obsah zpráv o zemi původu, ze kterých dle jeho názoru vyplývá, že v zemi původu žalobce neprobíhá žádný ozbrojený konflikt a bezpečnostní situace je stabilní.
34. Soud shledal, že žalovaný se v souvislosti s posouzením doplňkové ochrany řádně zabýval bezpečnostní situací v Tádžikistánu, přičemž z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi shledal, že se země původu žalobce neúčastnila žádného mezinárodního konfliktu a od skončení občanské války v roce 1997 je bezpečnostní situace v zemi stabilizovaná. Tato obecná námitka žalobce, že měl žalovaný provést další šetření, je nedůvodná, neboť žalobce nepředestřel ani neprokázal žádné konkrétní skutečnosti, které by závěry uvedené ve shromážděných podkladech jakkoli zpochybňovaly. Již z tohoto důvodu nelze takovou námitku považovat za relevantní.
35. Žalobce dále namítal, že jeho případné vydání do X by pro něj bylo velmi nebezpečné, zejména s ohledem na teroristický útok v X. Soud tuto námitku shledává bezdůvodnou. Předmětem tohoto řízení je žádost o mezinárodní ochranu žalobce, který je státním příslušníkem X a o ochranu žádá ve vztahu k zemi svého původu. Ačkoli žalobce uvedl, že v minulosti pobýval na území X, v průběhu správního řízení nikterak netvrdil, že by mu hrozilo vydání do X, ani že by měl z takového vydání obavy. Za této situace nelze tuto námitku považovat za relevantní či podloženou. Soud proto konstatuje, že žalobci nehrozí žádné reálné nebezpečí ve formě nuceného návratu do X, a proto se touto otázkou dále nezabýval.
36. Soud v rámci své úřední činnosti opatřil relevantní rozhodovací praxi soudů jiných evropských států, konkrétně soudů Spojeného království Velké Británie a Severního Irska a Spolkové republiky Německo. Z rozhodnutí soudů Spojeného království vyplývá, že občanům Republiky Tádžikistán je mezinárodní ochrana udělována v případech, kdy je prokázáno reálné riziko pronásledování nebo vážné újmy v souvislosti s náboženským vyznáním. Pro projednávanou věc je relevantní rozhodnutí Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) sp. zn. UI-2025-004093 ze dne 15. 1. 2026, v němž byl občanovi Tádžikistánu, hlásícímu se k salafistickému výkladu islámu, udělen azyl zejména z důvodu jeho náboženského přesvědčení a odmítání oholit si vousy, které bylo v poměrech země původu vyhodnoceno jako výrazný faktor zvyšující riziko zásahu státních orgánů. Rozsudkem správního soudu v Gelsenkirchenu sp. zn. 12a K 51/23.A ze dne 13. 8. 2024 byla zakázána deportace občana Tádžikistánu odsouzeného za členství v teroristické organizaci Islámský stát, a to z důvodu značného rizika vystavení mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení po návratu do země původu. Tento závěr byl přijat navzdory skutečnosti, že tádžické orgány poskytly diplomatické ujištění o bezpečném zacházení s navrátilcem. Soud vzal podpůrně v úvahu i rozhodovací praxi soudů Spojeného království a Spolkové republiky Německo. Tato rozhodnutí nejsou pro posouzení věci žalobce závazná, mohou však mít srovnávací význam při hodnocení, jak jsou v evropské rozhodovací praxi posuzována rizika spojená s návratem občanů X, zejména v případech náboženské identity nebo domnělé vazby na zakázané islamistické směry. Na obdobné závěry ostatně poukazuje i žalobcem předložený článek deníku Frankfurter Allgemeine Zeitung, který kriticky reflektuje deportační praxi evropských států do Tádžikistánu v kontextu opakovaných zpráv o represích a špatném zacházení s navracenými osobami.
37. Na základě výše uvedeného má soud za to, že napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přesvědčivě všechny relevantní skutečnosti významné

pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Nedostatečně se vypořádal zejména s významem žalobcovy tvrzené náboženské identity, s možností jejího přičtení státními orgány země původu a s tím, zda tyto okolnosti v poměrech Tádžikistánu nezakládají přiměřenou pravděpodobnost pronásledování či reálné nebezpečí vážné újmy. Soud považuje za nutné k citovanému rozsudku německého soudu týkající se osoby odsouzené za členství v teroristické organizaci doplnit, že české azylové právo považuje za relevantní hodnotit rovněž míru nebezpečí žadatele pro zemi pobytu, nelze však z této skutečnosti bez dalšího dovodit oslabení ochrany žalobce v projednávané věci. Posouzení případných důvodů vylučujících udělení mezinárodní ochrany podle § 15 zákona o azylu náleží výlučně žalovanému v navazujícím řízení. V dalším řízení bude povinností žalovaného znovu komplexně posoudit osobu žalobce, povahu jeho náboženského přesvědčení, kterou má soud za prokázanou, jeho rozpoznatelnost v podmínkách země původu, význam předložených zpráv o zemi původu i dalších podkladů a znovu vyhodnotit splnění podmínek podle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Teprve na základě takto doplněného a řádně vyhodnoceného skutkového stavu žalovaný znovu rozhodne.

38. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za tři úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu], účast na jednání v částce 4 620 Kč za jeden úkon, a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupce je plátcem DPH, soud tak žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně (zaokrouhlené na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Za doplňující podání soud odměnu nepřiznal, neboť z ničeho neplyne, že by nová tvrzení i podklad nemohl právní zástupce tvrdit a předložit již v rámci žaloby, proto daný úkon soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. 3. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce